

ÍTRÓTTUR **HONDBÓLTUR** PROFILURINFØROYAR
KUNNU SAKTANS
VERA VIÐ

– Eg havi so altíð havt tað orðið á mær, at eg dugi at fáa nógv burtur úr lítlum, og við allari virðing, so mugu vit ásanna, at Føroyar eru jú smáar í hondbóltshøpi, sigur Flemming Oliver Jensen, ið veruliga trýr uppá, at Føroyar kunnu gera seg galdandi í hondbólti. Næsta hálva árið skal danski venjarin menna hondbóltin í Hoyvík, samstundis sum hann fyrri Hondbóltssambandið tekur sær av úrvalsvenjing

Hilmar Jan Hansen

Fyri einum mánaði síðani kom 63 ára gamli danski hondbóltsvenjarin og -mennarin, Oliver Flemming Jensen, til Føroya at arbeiða við fyrst og fremst teimum ungu hjá hondbóltsfelagnum H71 í Hoyvík, men eisini sum talentmennari hjá Hondbóltssambandinum.

Hann er eitt sera kent navn í bæði donskum og altjóða fótboldi, og serliga sum venjari hevur hann gjørt vart við seg, eitt nú við at fáa menninar hjá Virum-Sorgenfri HK í EHF Cup-finaluna síðst í 90-unum. Av øðrum donskum feløgum, hann hevur verið í, kunnu nevast TMS Ringsted, Team Helsingør, Holte, Helsingør, Ajax, Rødovre og Lynge, og haraftrat hevur hann vant kvinnurnar hjá norska felagnum Byåsen, umframt at hann í Polandi hevur vant mansliðið hjá Wisla Plock.

Aftur at tí, so hevur hann tikið allar venjaraútbúgvingar av týðningi innan hondbólt, heilt upp í EHF Mastercoach Degree, og hartil hevur hann lisið ítrótt á universiteti og hevur arbeiðt hjá danska hondbólts-sambandinum sum venjara-instruktørur. Og so hevur hann eisini verið nógv brúktur sum viðmerkjari til hondbólt í sjónvarpinum.

– Hevur tú fimm góðar landsliðsspælarar og fært tveir góðar upp frá U18, so hevur tú sjei góðar spælarar, og upp á tann mátan kanst tú í friði og náðum byggja upp og fáa eitt gott landslið. Tað er hetta, sum tað heila snýr seg um, sigur Flemming Oliver Jensen

Mynd: Hilmar Jan Hansen

– Eg havi fingist við hondbólt mestsum alt lívið og má vælsaktans kallast hondbóltsnørdur. Sjálvur byrjaði eg at spæla hondbólt sum átta ára gamal og fór allan vegin uppeftir, so eg endaði sum danskur meistari í elituhondbólti sum vaksni, greiðir dámligi danskarin frá, meðan vit sita uppi yvir einum góðum kaffikoppi í Kaffihúsinum í Vágsbotni í Havn.

– Longu sum 27 ára gamal

fekk eg áhuga fyri at arbeiða sum couch og venjari. Skal eg provokera eitt sindur, so kann eg akkurát tað sama siga, at eg sjálvur hevði upplivað ov nógv varnaligar venjarar, sum næstan bara hugsadu um at fáa úrslit og ikki um menningina hjá spælarunum. Eg haldi hinvegin, at arbeiðir tú við at menna spælararnar, so skulu úrslitini nokk koma. Umvegis mína stóra áhuga fyri hondbólti, havi eg so eisini útbúgvandi meg sum

ítróttarlærara og undirvísara á universitetsstigi.

Nógv burtur úr lítlum

Tað skerst ikki burtur, at Flemming Oliver Jensen hevur lítlan hug at tosa so nógv um seg sjálvan, tí tað heldur hann ikki hava so stóran týðning. Nógv heldur vil hann tosa um hondbóltin og hvussu tú kanst menna henda ítróttin og geva spælarunum frá barnsbeini av góðar avbjóðingar, so

hondbóltur verður eitt stuttligt, spennandi og mennandi spæl.

– Sum venjari byrjaði eg rættiliga grønur og havi arbeiðt meg uppeftir, og síðani havi eg verið ymsastaðni og vant lið á hægsta stigi. Men sjálvt um eg havi øgiliga stóran áhuga fyri hondbólti, so ræður eisini um at duga at síggja spælið við øðrum eygum. Hevur tú bara bóltin at arbeiða við, er tað ikki nógv mennandi, so tí vil eg fegin

hava eitt sindur av filosofi og øðrum uppí, sigur hann.

– Tá eg kom heimaftur úr Polandi fyrri tveimum árum síðani, fekk eg hug at hjálpa mínum gamla barndómsfelag, IF Stadion, sum liggur í einum umráði, har tey baksast við stórar trupulleikar, tá tað kemur til integratióin og líknandi. Har var avbjóðingin millum annað at fáa børn har at halda, at tað hevur týðning at iðka liðítrótt, og eg havi so roynt at gjørt mitt fyrri at fáa tað at virka.

Men nú er Flemming Oliver Jensen í Føroyum, og tí er rættiliga upplagt at fáa hann at fortelja, hví hann heldur, at Føroyar eru eitt so mikið áhugavert stað í hondbóltshøpi, at hann hevur valt at tikið eitt hálvt ár her sum hondbólts- og talentmennari.

– Eg havi so altíð havt tað orðið á mær, at eg dugi at fáa nógv burtur úr lítlum, og við allari virðing, so mugu vit ásanna, at Føroyar eru jú smáar í hondbóltshøpi. Eg hevði fleiri tilboð um venjarastørv, men hevði ikki hug til at venja ligalið, men vildi heldur vera ein, ið arbeiðdi við hugskotum og bar nakrar tankar og nøkur hugskot víðari um, hvussu hondbóltsspælið kundi fáa betri treytir, sigur hann.

– Tá eg so fekk eina áheitan